

Min kallelse – syster M. Christina Hennig SND

Det fanns något som jag burit med mig från barndomen, att jag inte lever bara för mig själv.

Efter barndomens fromhet följde tonårens rebelliska tid med intensivt ifrågasättande och politiskt utåtagerande, därefter studietidens sökande. Efter lång tids studier i ekonomisk historia i Lund och politik-vetenskap i Hamburg började jag arbeta på ett svenskt företag i Hamburg. Det var ett mycket bra arbete.

Omväxlande, självständigt, mycket ansvar och med kontakt till Sverige. Det blev en bra start till det som kallas karriär.

I början av 90-talet hade jag börjat ett nytt arbete och hade efter bara ett år många utmaningar. Bland annat uppstod en situation då jag var tvungen att säga upp människor, en av dem var en ensamstående mamma, som berikat sig på företagets bekostnad. En morgon, medan jag väntade på att kaffet skulle bli klart, tog jag inte som vanligt Sueddeutsche Zeitung, utan min Bibel och läste Psalm 8 i Psaltaren. Så tänkte jag; Gud i sin kärlek litat på att jag klarar av den här situationen. Det kommer att gå bra. Detta blev inledningen till något nytt i mitt liv.

Jag började gå till den katolska kyrkan St. Ansgar efter arbetet. Den var alltid öppen. Det var mest därför jag gick dit. Där satt jag och mediterade och upplevde en djup tröst. Efter en längre tid kom jag i samtal med kyrkoherden, f Wim Sanders. Genom honom fick jag kontakt med jesuiterna och min andliga vägledare p Lutz Hoffman. Vi träffades regelbundet. Det var mycket givande samtal. För mig blev det en väg att börja ett verkligt personligt förhållande till Gud.

En dag bjöd f Sanders med mig till Missionaries of Charity, som hade ett hus för hemlösa. Jag började hjälpa till där på helgerna och längtade efter att vara där. Under veckorna hade jag mitt arbete, men veckosluten blev allt mer betydelsefulla. Även om jag på min fritid var med vänner, reste, sprang, höll på med konst och skulpterade ... levde ett gott liv, saknade jag något väsentligt. Mitt arbete var viktigt för mig. Det gav mig frihet och säkerhet. Karriären var viktig ... men jag upplevde en tilltagande tomhet, orsakad av en längtan som bara växte.

Det var en kallelse att ge allt. Med p Hoffmans stöd började jag leta efter en gemenskap, en orden. Mitt liv hade varit mycket brokigt och min ålder skulle göra det svårt att leva tillbakadraget i en sluten gemenskap.

Det fanns en röd tråd i mitt liv; ett socialt engagemang. Det som under en period varit enbart politiskt, tog nu en ny sökande riktning, ett sökande efter stöd i Jesus Kristus. Det tog tid för mig att upptäcka den längtan som Augustinus så fint beskriver – som en längtan efter frid, en helhet, en helighet ... kärleken som en livsgivande kraft.

Jag insåg att kallelsen är en gåva och som jag kan packa upp. Ibland väljer jag kanske att inte öppna gåvan av rädsla för att det är för mycket, för att jag inte ska kunna återgälda, för att det kan ställa krav. Gud kallar till att göra olika saker. Men det är vi själva som måste: träffa ett val och vilja följa vår - som vi upplever det – bestämmelse. Gud ger oss olika gåvor ... Varje särskild kallelse kommer från Gud. Det är Guds kärleksgåva! Det är en ovillkorlig kärlek, oändlig och överstigande allt.

Jag kom till Schwestern Unserer Lieben Frau, Sisters of Notre Dame i Vechta, en ort i norra Tyskland. Det var som att komma hem; enkelt, naturligt och jordnära. Vid första besöket stannade jag en vecka, sedan följde längre och tätare besök.

Sex månader efter mitt första besök stod det klart att jag ville stanna. För en människa som snart kommer att fylla 50 år är det inte bara förbundet med solsken att gå i kloster. Svårigheter och motgångar finns alltid, oavsett vad man vill företa sig. Och att stiga upp mycket tidigt på morgonen – det var ett hinder som mina vänner hoppades att jag inte skulle klara av. Några systrar tyckte nog att jag var för gammal och levte ett alltför aktivt liv. Tillsammans ville vi utröna vad Gud ville ...

Under tiden som kandidat och postulant gick jag en utbildning till socioterapeut. Under novitiatet fick jag studera teologi och sjukhussjälavård. Den utbildningen hade jag nytta av i mitt arbete på kvinnofängelset i Vechta. I Hamburgs stift var jag under några år stiftsreferent för kvinnor, familjer och gravida. Det var under den tiden som jag fick en utbildning i andlig vägledning på jesuiternas högskola S:t Georgen i Frankfurt. Jag arbetade också en tid i St. Agnes hem i Düsseldorf, ett hem för unga flickor som fått barn och inte klarade av mammarollen.

Efter att jag flyttat till vår provins i USA fortsatte mina studier i pastoral psykologi och själavård samtidigt som jag var anställd på sjukhus för det som där kallas för pastoral vård.

Min kallelse för mig var en process – en väg tillsammans med människor som var goda, erfarna och öppna Jesu lärjungar utan vilkas stöd jag aldrig nått fram till den frihet att leva de evangeliska råden som Sister of Notre Dame. Vi är lärjungar och som ordet säger på väg att lära oss ... Vi gör vårt bästa för att tjäna Guds rike och resten tar Gud hand om.

Jag har på min väg varit oändligt tacksam för mina medsystrar och för att jag lever i en gemenskap där vi delar vår kallelse att tjäna till Guds större ära.

/april 2021